

กลวิธีการแปลคำนามประสมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

Translation Strategies of Compound Nouns from English into Thai

ธนาภัสร์ สนธิรักษ์¹

Thanaphat Sonthirak

(jack43_15@outlook.co.th)

Received: September 17, 2019

Revised: December 22, 2019

Accepted: December 23, 2019

บทคัดย่อ

การแปลนับว่าเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่มีความสำคัญมากในปัจจุบัน การแปลเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่เอื้อประโยชน์ให้มนุษย์ทั่วโลก ต่างชนชาติ ต่างภาษาได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และมีความเข้าใจที่ตรงกันทั้งในด้านการเขียนและการพูด ผู้ทำงานเกี่ยวกับการแปลควรมีการเรียนรู้รอบตัวอยู่เสมอและพัฒนาความรู้เหล่านั้นให้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้ผลงานแปลที่ผลิตออกมามีคุณภาพ บทความนี้นำเสนอการแปลในด้านความหมาย ความสำคัญ ประเภท กระบวนการแปลและขั้นตอนการแปล ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล ประวัติการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ทฤษฎีเกี่ยวกับคำนามประสมและกลวิธีการแปลคำนามประสมเพื่อจะได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับการทำงานแปลจริงได้

คำสำคัญ: กลวิธีการแปล, คำนามประสม, การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

Abstract

Translation is both a science and an art that is very important in the present. Translation is a communication tool that is useful for different languages people around the world to exchange knowledge and understand of writing and speaking. Translators should learn and develop those knowledge so that the translation results are quality. This article presents the translation about the

¹ หลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

meaning, importance, type of translation, process and steps of translation, factors affecting translation, history of translation from English into Thai and Thai into English, theories of compound nouns and translation strategies of compound nouns to apply translation strategies in the real translation situation.

Keywords: Translation Strategies, Compound Nouns, English into Thai

บทนำ

ในยุคปัจจุบันมนุษย์มีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกันมากขึ้นและช่องทางที่นิยมใช้คือการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมโดยผ่านการแปล การแปลเป็นการถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งทำให้คนในวัฒนธรรมหนึ่งได้เรียนรู้และเข้าใจความคิด ความเป็นอยู่ วิถีการ รวมถึงจินตนาการของคนอีกวัฒนธรรมหนึ่ง นักแปลจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะเชื่อมโยงวัฒนธรรมหนึ่งกับวัฒนธรรมหนึ่งเข้าไว้ด้วยกัน (เบญจมา บุญเติม, 2551)

การแปลเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างหนึ่งเพียงแต่ว่าสารที่นักแปลจะต้องสื่อ นั้นมิได้เป็นความคิดของนักแปลเอง แต่เป็นความคิดที่ผู้อื่นแสดงออกมาในภาษาต่างประเทศ แล้วนักแปลทำเสมือนหนึ่งว่าเป็นความคิดของตนเองที่จะต้องถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาของตน ด้วยเหตุนี้การแปลจึงเรื่องของภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องถึง 2 ต่อ นั่นคือ ภาษาต่างประเทศในต้นฉบับที่จะต้องดึงเอาความหมายออกมาและภาษาเป้าหมายที่ผู้แปลจะต้องใช้ในการสื่อความหมายดังนั้นการใช้ภาษาเป้าหมายที่เที่ยงตรงและสอดคล้องกับความคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน นักแปลจึงเปรียบเทียบเสมือนเป็นสะพานแห่งภาษาที่ทอดข้ามระหว่างดินแดนและเชื่อมสองดินแดนเข้าไว้ด้วยกัน (ปัญญา บริสุทธิ์, 2542)

เมื่อกล่าวถึงการแปล แม้ว่านักแปลจะให้ความสำคัญกับการแปลคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำอุทาน แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญกับการแปลคำนามประสมเท่าใดมากนักแท้จริงแล้ว การศึกษาคำนามประสมมีความสำคัญ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมได้ ดังที่ (อัญชลี สิงห์น้อย, 2548) ได้กล่าวไว้ว่า คำนามประสมเป็นรูปแบบหนึ่งของภาษาที่สามารถแสดงหรือสะท้อนให้เห็นถึงพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดภาษานั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน ผู้ที่พูดภาษาต่างกันและมีวัฒนธรรมที่ต่างกันย่อมมีพื้นฐานทางความคิดที่ต่างกันในการสร้างคำประสมเพื่อใช้เรียกสิ่งของหรือความคิด

เดียวกัน อัญชลี สิงห์น้อย ได้ให้ตัวอย่าง เช่นคำว่า แม่บ้าน ในภาษาไทย เกิดจากการนำเอาคำว่า แม่ และ บ้าน มาประสมกันเพื่อใช้เรียก “ภรรยาของพ่อบ้าน หญิงผู้จัดการงานในบ้าน” ในขณะเดียวกันในภาษาอังกฤษก็มีการประสมคำใช้ในความหมายเดียวกันนี้ แต่เลือกคำที่แตกต่างออกไปมาประสมกัน คือ นำคำว่า wife แทนที่จะเป็นคำว่า mother เหมือนดังเช่นในภาษาไทย มาประสมกับคำว่า house เป็น housewife ใช้เรียกบุคคลดังกล่าว การที่ภาษาไทยเลือกนำเอาคำว่า แม่ มาสร้างคำประสมนั้น อัญชลี สิงห์น้อย กล่าวว่า น่าจะสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทยที่มองบทบาทของการเป็น “แม่” ของผู้หญิงสำคัญหรือเด่นกว่าบทบาทของ “ภรรยา” (ซึ่งจะเห็นว่ามีมารยการยกย่องความเป็นแม่ มีการคัดเลือก “แม่ดีเด่น” แต่ไม่มีการยกย่องความเป็นภรรยา) เนื่องจากสภาพของครอบครัวไทยมักจะประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูกเป็นอย่างน้อย ซึ่งแตกต่างจากสังคมของคนตะวันตกที่มองเห็นบทบาทของ “ภรรยา” มากกว่าบทบาทของ “แม่”

คำนามประสมจึงนับเป็นหน่วยไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาซึ่งอาจก่อให้เกิดความยากลำบากต่อผู้ที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการทำความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากจะต้องอาศัยความรู้ในภาษาและวัฒนธรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี เท่าที่ผ่านมาจากการทบทวนวรรณกรรม ซึ่งพบว่ามีความผิดพลาดในการสื่อความหมายของคำนามประสมดังนั้นผู้เขียนจึงรวบรวมกลวิธีการแปลคำนามประสมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น เพื่อให้การสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างความเข้าใจให้กับคนไทย

การที่ผู้แปลจะมีความเข้าใจอย่างถูกต้องได้นั้นจะต้องมีปัจจัยสำคัญหลายอย่างที่สัมพันธ์กันอยู่ตามหลักการแปล ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจมี 2 อย่างคือ ความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่แตกฉาน และความรู้ความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมของแต่ละภาษาเพื่อช่วยงานแปลให้มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

บทความนี้นำเสนอความหมายของการแปล ความสำคัญของการแปล ประเภทของการแปล กระบวนการแปลและขั้นตอนการแปล ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล ประวัติการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กลวิธีการแปลคำนามประสม และปัญหาในการแปลคำนามประสมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เพื่อจะได้สามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับการทำงานแปลจริงได้

ความหมายของการแปล

Peter Newmark (1988) กล่าวว่า “Translation is a craft consisting in the attempt to replace a written message and/or statement in one language by the same message and/or statement in another language.”

J. C. Catford (1978) กล่าวว่า “Translation is an operation performed on language: a process of substituting a text in one language of text in another.”

สิทธา พินิจภูวดล (2543) ให้ความหมายของการแปลไว้ว่า การแปลในปัจจุบัน คือ การถ่ายทอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งโดยรักษารูปแบบ คุณค่า และ ความหมายในข้อความเดิมไว้อย่างครบถ้วน รวมทั้งความหมายแฝง ซึ่งได้แก่ความหมายทาง วัฒนธรรม ประชญา ความรู้สึก ฯลฯ

อัจฉรา ไสค์ตระกูล (2548) กล่าวว่า การแปล คือการถ่ายทอดความหมายจากภาษา หนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งให้ได้ตรงกันซึ่งเท่ากับว่า ผู้แปลต้องพยายามให้ผู้อ่านที่อ่านข้อความแปล เข้าใจในสิ่งเดียวกันกับผู้อ่านข้อความจากต้นฉบับ

สัญฉวี สายบัว (2550) ให้นิยามว่า การแปลเป็นเรื่องการถ่ายทอดความหมายของ ต้นฉบับลงสู่ฉบับแปล ความจึงถือเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับผู้แปลที่จะต้องเก็บให้ได้จาก ต้นฉบับ และเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการกำหนดคุณภาพงานแปล งานแปลที่มีคุณภาพ คือการ คงอรรถรสเดิมของต้นฉบับไว้ในฉบับแปล เมื่อผู้ใดอ่านฉบับแปลก็จะเกิดผลสนองตอบ เช่นเดียวกับผู้อ่านต้นฉบับ

สุพรรณิ ปินมณี (2555) กล่าวว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายจาก สัญลักษณ์ทางภาษาหนึ่งไปสู่สัญลักษณ์ทางภาษาอีกชุดหนึ่ง ผ่านการใช้พจนานุกรมและ ไวยากรณ์อย่างเหมาะสม เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเกณฑ์พิเศษนอกภาษาทั้งชุดอีกด้วย เกณฑ์พิเศษนอกภาษาที่ว่่านี้ยกตัวอย่างเช่น วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ วิธีการนับวันเดือนปี เป็นต้น

จากความหมายของการแปลที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การแปลเป็นการ ถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยมีองค์ประกอบหลักสามส่วนด้วยกัน ส่วนแรกคือ ภาษาต้นฉบับ (Source Language) ส่วนที่สองคือ ภาษาฉบับแปลหรือภาษาเป้าหมาย (Target Language) และส่วนสุดท้ายคือ นักแปล (Translator) ผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดข้อความจาก ภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ซึ่งผู้แปลต้องมีความรู้ทั้งในด้านภาษาศาสตร์ การสื่อสาร วัฒนธรรม

ตลอดจนประสบการณ์และความรู้เฉพาะทางอื่น ๆ เพื่อที่จะได้แปลความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจ ได้ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสาร โดยภาษาฉบับแปลต้องคงความถูกต้องแม่นยำทั้งความหมาย ความเป็นธรรมชาติของภาษา อารมณ์ความรู้สึก และลีลาการเขียน

ความสำคัญของการแปล

ปัจจุบันนี้ความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีด้านต่างๆ ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา วิทยาศาสตร์ การสื่อสารคมนาคม และอื่น ๆ จนกล่าวกันว่าสังคมปัจจุบันเป็นสังคมข่าวสารข้อมูล (Information Society) การเผยแพร่ ความรู้ความก้าวหน้าและข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง เพราะภาษาอังกฤษได้ชื่อว่าภาษาสากล (Strevens, 1987) หรือภาษาที่ใช้ระหว่างนานาชาติ จึงมีความ จำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา ต้องอาศัยการแปลเอกสาร ข่าวสาร และสรรพความรู้ต่าง ๆ เป็นภาษาของตนเอง เพื่อให้ประชาชนได้ศึกษาหาความรู้ และ ใช้ประโยชน์จากความรู้เหล่านี้ในการพัฒนาในวิถีชีวิตของตนเองหรือพัฒนาสังคมและ ประเทศชาติ ให้เท่าเทียมกับประเทศที่เจริญแล้ว (เสรี สมชอบ, 2542)

สิทธา พินิจภูวดล (2543) ได้กล่าวว่า นักแปลมีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ทั้งการพัฒนากำลังคน การพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาวิชาการ และการพัฒนากิจการระหว่าง ประเทศและยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า ถึงแม้ประเทศไทยจะได้เริ่มจัดการศึกษาให้กับประชาชนได้มี โอกาสได้เรียนภาษาฝรั่งมาเป็นเวลาประมาณ 300 ปี ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแห่ง กรุงศรีอยุธยาแต่ความก้าวหน้าทางการแปลเพื่อถ่ายทอดจากภาษาฝรั่งมาเป็นภาษาไทยมิได้ ก้าวหน้าไปไกลเท่าที่ควรอาจจะมีเหตุผลเนื่องจากขาดความสนใจในระดับชาติในการสนับสนุนงาน ด้านการแปล หรืออาจขาดการศึกษาด้านการสร้างนักแปลโดยตรง

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ ได้มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาหลายแห่งได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาการแปลขึ้นในระดับปริญญาตรี และได้เปิดสอนสาขานี้ในระดับบัณฑิตศึกษา เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นต้น เพื่อผลิตบุคลากรผู้มีความสามารถรับใช้สังคมในวงการการศึกษาต่อไป

สำหรับกระทรวงศึกษาธิการนั้น ได้ให้ความสำคัญของการแปลมาเป็นเวลานานแล้ว คือ นับตั้งแต่ปี 2521 เป็นต้นมา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งรับผิดชอบด้านการจัดทำ หนังสือแปลได้ผลิตหนังสือแปลสาขาต่างๆ จำนวนมากเพื่อเสริมตำราเรียนและได้เผยแพร่ไปยัง โรงเรียน ห้องสมุดและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง (กรมวิชาการ, 2532)

ปัญญา บริสุทธิ์ (2542) ได้เปรียบเทียบการแปลว่าสื่อหลักที่มีบทบาทในการถ่ายทอดข้อมูลความรู้ระหว่างชนชาติที่ใช้ภาษาต่างกัน ในบางครั้งกิจกรรมการแปลอาจมีบทบาทถึงกับเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจระหว่างประเทศ ซึ่งมีวงเงินเป็นจำนวนมหาศาล ตลอดจนการทำสนธิสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศซึ่งอาจเป็นผลได้ผลเสียของประเทศชาติในอนาคต

กล่าวโดยสรุปแล้ว การแปลมีความสำคัญต่อประเทศไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ ในด้านต่าง ๆ เนื่องจากประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ ให้ทันกับอารยะประเทศ และมีการส่งเสริมการลงทุนทั้งภายในและนอกประเทศอย่างต่อเนื่อง จึงจำเป็นต้องอาศัยวิทยาการและการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Technology Transfer) โดยใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ เป็นสื่อทั้งนั้น ดังนั้นจึงต้องอาศัยผู้แปลที่มีความรู้ เฉพาะสาขาวิชา ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ในเนื้อหาวิชาให้ถูกต้องตามหลักวิชา และสามารถใช้ภาษาที่ผู้อ่านทั่วไปอ่านรู้เรื่อง เข้าใจง่ายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประเภทของการแปล

ประเภทของการแปลมีความหลากหลายซึ่งการแปลแต่ละประเภทย่อมมีความเหมาะสมและการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน แต่ทุกประเภทมีความสำคัญคุณลักษณะกันไปโดยการแบ่งประเภทของการแปลตามแนวของ (Newmark, 1988) ไว้ดังต่อไปนี้

1. การแปลแบบคำต่อคำ (Word-for-Word Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่มักแปลแบบบรรทัดต่อบรรทัด รักษาลำดับคำในภาษาต้นฉบับ และแปลคำด้วยความหมายที่ตรงตัวที่สุดโดยไม่คำนึงถึงบริบท รวมถึงคำศัพท์ทางวัฒนธรรมก็แปลตามอักษรด้วยประโยชน์ของการแปลชนิดนี้ เพื่อให้เข้าใจในกลไกของภาษาต้นฉบับ หรือใช้เป็นขั้นตอนแรกของการแปลเพื่อวิเคราะห์ต้นฉบับที่มีเนื้อหาซับซ้อน ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: He works in the house-now.

ภาษาแปล: เขาทำงานในบ้าน-ขณะนี้

2. การแปลตามอักษร (Literal translation) เป็นรูปแบบการแปลที่เปลี่ยนโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาต้นฉบับเป็นโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาฉบับแปลซึ่งเทียบเคียงกันได้แต่ยังคงแปลคำตรงตัวอยู่โดยไม่คำนึงถึงบริบท ถือเป็นขั้นตอนแรกของการแปลเช่นเดียวกันเพื่อให้เห็นถึงปัญหาในการแปลที่ควรได้รับการแก้ไขในเบื้องต้น ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: When he entered the Hotel Matignon, he said:
“With us, it’s the people taking over here.”

ภาษาแปล: เมื่อเขาเข้าโรงแรมมาติยอน เขาพูดว่า “มันเป็นคนที่ครอบครอง
ที่นี่กับพวกเรา”

3. การแปลแบบตรงภาษา (Faithful translation) เป็นรูปแบบการแปลที่พยายามถ่ายทอดความหมายให้ถูกต้องตามบริบทของภาษาต้นฉบับด้วยเงื่อนไขของโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาฉบับแปล ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: Bendicks of Mayfair have established a reputation
respected throughout the world for the Manufacture of
chocolate Confectionery of the highest quality.

ภาษาแปล: บริษัทเบ็นดิคส์แห่งเมย์แฟร์ได้สร้างชื่อเสียงอันเป็นที่ยอมรับไป
ทั่วโลกในเรื่องการผลิตขนมหวานจากช็อกโกแลตที่มีคุณภาพสูง
ที่สุด

4. การแปลความ (Semantic translation) เป็นรูปแบบการแปลที่คล้ายกับการแปลแบบตรงภาษา เพียงแต่การแปลชนิดนี้จะรวมเอาความสนุกสนานหรือของภาษาต้นฉบับเข้าไว้ในภาษาฉบับแปลด้วย ภาษามีความสละสลวยเป็นธรรมชาติ ยืดหยุ่นในเรื่องการแปลความหมายตามความเหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในเรื่องการเล่นคำหรือการใช้คำซ้ำมากเกินไป ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: The submarine’s surface is perfectly smooth, with
the forward diving planes, rear rudder and radio
and sonar bubbles as the only protrusions.

ภาษาแปล: พื้นผิวของเรือดำน้ำเรียบเนียนไร้ที่ติ พร้อมสรรพทั้งปีกเรือดำน้ำ
ด้านหน้า หางเสือหลังและสายอากาศวิทยุ รวมทั้งระบบตรวจจับ
โซนาร์เท่านั้นที่ยื่นออกมาจากลำเรือ

5. การแปลแบบเสรี (Free translation) เป็นรูปแบบการแปลที่ผลิตสารหรือแปลเนื้อหาโดยไม่ยึดติดกับรูปแบบหรือลักษณะใดๆ ของภาษาต้นฉบับ มักเป็นการถอดความที่ไม่ยาวกว่าภาษาต้นฉบับ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า การแปลในภาษาเดียวกัน (Intralingual translation) ซึ่งมักมีลักษณะที่แต่งเติมถ้อยคำมากจนแบบไม่ใช้การแปลจากภาษาต้นฉบับเลย ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: His statement is a completely false one.

ภาษาแปล: เขาไม่เคยพูดความจริงเลย

6. การแปลแบบสำนวน (Idiomatic translation) เป็นรูปแบบการแปลที่ถ่ายทอดเอาสารจากต้นฉบับมาทั้งหมด แต่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะความหมายบ้างโดยใช้ถ้อยคำเอาสารจากต้นฉบับมาทั้งหมด แต่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะความหมายบ้างโดยใช้ถ้อยคำและสำนวนเฉพาะของภาษาฉบับแปล ซึ่งถ้อยคำและสำนวนนั้นไม่ปรากฏในภาษาต้นฉบับ ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: It was a blazing hot afternoon.

ภาษาแปล: บ่ายนี้มันช่างร้อนตับแตกเสียจริง

7. การแปลแบบสื่อความ (Communicative translation) เป็นรูปแบบการแปลที่พยายามให้ความหมายที่ตรงตามบริบทของภาษาต้นฉบับโดยเนื้อหาและลักษณะภาษาในภาษาฉบับแปลต้องเป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่าน ดังตัวอย่าง

ภาษาต้นฉบับ: When his father died his mother couldn't afford to send him to Eton any more.

ภาษาแปล: หลังจากที่พ่อเขาเสียแล้ว แม่เขาก็ไม่สามารถหาเงินส่งเขาไปเรียนที่วิทยาลัยต้นได้อีกต่อไป

กระบวนการแปลและขั้นตอนการแปล

สิทธา พิณีภูวดล (2543), จิระพรรษ์ บุญยะเกียรติ (2540) ปัญญา บริสุทธิ์ (2542), ประเทือง ทินรัตน์ (2545) และสุพรรณิ ปันมณี (2546) เสนอแนวคิดด้านกระบวนการแปลและขั้นตอนการแปลในทางเดียวกัน ดังนี้

1. การอ่านทำความเข้าใจต้นฉบับ ทำความเข้าใจทีละส่วนและทั้งหมด พิจารณาองค์ประกอบสำคัญของบทอ่าน คือ ภาษา เนื้อหา ความคิด และความหมาย โดยในการอ่านสารต้นฉบับ ผู้แปลต้องตีความต้นฉบับให้ถูกต้อง ดังนั้นผู้แปลจึงควรใช้กระบวนการอ่านเข้ามามีความเข้าใจทั้งภาษาและเนื้อหาจะช่วยให้ผู้แปลเข้าใจวิธีคิด จุดมุ่งหมายตลอดจนสิ่งที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจ ตามที่ปรากฏในต้นฉบับ

2. การผละออกจากภาษาต้นฉบับ เป็นวิธีที่แปลที่มุ่งเอาชนะความเคยชินกับโครงสร้างภาษาต้นฉบับ ผู้แปลมีความจำเป็นต้องแยกความหมายออกจากตัวภาษาในต้นฉบับ

อย่างสิ้นเชิงผู้แปลต้องพยายามลึมวิจิตคิด วิธีเขียน การใช้คำ การผูกประโยคของภาษาต้นฉบับ ผู้แปลต้องไม่หลงว่าคำในภาษาต้นฉบับนั้นตรงกับคำในภาษาฉบับแปล และมีความหมายเท่ากัน ทุกประการผู้แปลต้องพยายามสลัดอิทธิพลของภาษาต้นฉบับออกไป เหลือไว้แต่ความเข้าใจ ความหมายเท่านั้น

3. การอ่านถ่ายทอดความหมาย เป็นขั้นตอนสุดท้ายด้วยการลงมือเขียนบทแปลผู้แปลต้องตระหนักว่าการแปลคือการนำเอาความคิดของผู้อื่นในภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดในอีกภาษาหนึ่ง เป็นการเขียนใหม่ด้วยภาษาใหม่ โดยคงความหมายที่ผู้แต่งต้องการเพื่อให้ผู้อ่านในภาษาใหม่เข้าใจสิ่งเดียวกันกับผู้อ่านในภาษาเดิมเข้าใจ ให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยภาษาที่เป็นธรรมชาติที่สุด

4. การตรวจสอบในขั้นสุดท้าย เป็นขั้นตอนที่กระทำหลังจากทบทวนเวลาไว้ระยะหนึ่ง เมื่อแปลเสร็จแล้ว เป็นหารตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษาฉบับแปล และแก้ไขให้เหมาะสมตามธรรมชาติของภาษาฉบับแปล แล้วจึงส่งสารที่เรียบเรียงให้กับผู้อ่าน

ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล

Hans J. Vermeer (1996) ได้กล่าวไว้ในทฤษฎี Skopos ว่า การแปลเป็นการผละ ออกจากวัฒนธรรมในตัวบทต้นฉบับมาสู่วัฒนธรรมปลายทาง เป็นการสร้างตัวบทใหม่ของ “สาร” ที่ต้องการส่งเป็นการนำเสนอข้อมูลในอีกวัฒนธรรมหนึ่งตามความต้องการของสังคมใหม่ ซึ่งผู้แปลต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญต่อไปนี้

1. ผู้แปลต้องตีความต้นฉบับก่อนในฐานะที่เป็นผู้รับสาร เพราะผู้แปลไม่ได้ทำหน้าที่ ในการส่งต่อเนื้อความที่มีอยู่ในตัวบทต้นฉบับเท่านั้น
2. ผู้แปลต้องเลือกหรือกำหนดหน้าที่สำหรับงานแปล เมื่อผู้แปลเลือกหรือกำหนด หน้าที่ที่ต่างกันให้กับงานแปลชิ้นหนึ่งๆ ก็ทำให้เลือกวิธีการแปลที่แตกต่างกันไป
3. ปัจจัยด้านวัฒนธรรม เป็นปัจจัยที่สำคัญมาก ตัวบทต้นฉบับหนึ่งๆ จะถูกสร้างขึ้น เพื่อทำหน้าที่อย่างหนึ่ง เมื่อมีการแปลมาเป็นอีกภาษาหนึ่งและผู้อ่านงานแปลมาอยู่ในอีก วัฒนธรรมหนึ่งไม่ใช่วัฒนธรรมเดียวกับตัวต้นฉบับแล้ว ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงว่าควรจะให้งาน แปลคงหน้าที่เดิมหรือไม่

ประวัติการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้นเริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา โดยพวกสอนศาสนาได้พิมพ์หนังสือคำสอนคริสต์ศาสนาเป็นภาษาไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นก็มีการพิมพ์หนังสือคำสอนศาสนาคริสต์ขึ้นอีกและในสมัยรัชกาลที่ 4 มีการตื่นตัวทางการศึกษา มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีการสอนแปลเป็นทางราชการขึ้น

การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเริ่มแพร่หลายมากขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 เนื่องจากมีผู้รู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงมีการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยหลายสาขา เช่น ข่าวนิตยสาร บทความ นวนิยาย นิทาน บทละคร เป็นต้น

ในรัชกาลปัจจุบันคือ สมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 การแปลก็แพร่หลายมากขึ้น เนื่องจากความเจริญในด้านการสื่อสาร การศึกษากิจการพิมพ์ มีการแปลหนังสือในประเภทต่างๆ จากภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาไทย ตลอดจนมีการแปลภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ การแปลเกิดขึ้นเป็นอาชีพและธุรกิจชนิดหนึ่ง เมื่อการแปลเป็นอาชีพขึ้นจึงมีการสอนแปลในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทุกแห่ง เพื่อเตรียมตัวนิสิตนักศึกษาให้ประกอบอาชีพในด้านการสื่อสารมวลชนและธุรกิจอื่น ๆ นับได้ว่า รัชกาลนี้ การแปลมีการพัฒนาการสูงมาก มีการแปลทุกประเภท อาทิเช่น ข่าวนิตยสาร บทความ สารคดี ขำขัน บทภาพยนตร์ บทโทรทัศน์ บทละคร นวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น บทความทางวิชาการ สุทรพจน์ ร้อยแก้ว สุภาสิต ยิ่งไปกว่านั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระทัยในงานแปลและทรงงานแปลไว้หลายเล่ม (กัญญา ธรรมมงคล, 2537)

ทฤษฎีเกี่ยวกับคำนามประสม

คำจำกัดความของคำประสมในพจนานุกรม Oxford Advanced Learner's Dictionary (2010) ได้ให้ไว้ว่า “a compound word is a noun, an adjective, or a verb made of two or more words or parts of words, written as one or more words, or joined by a hyphen” ถอดความได้ว่า “คำประสม คือ คำนาม คำคุณศัพท์ หรือคำกริยา ที่ประกอบด้วยคำหรือหน่วยคำตั้งสองคำขึ้นไป ซึ่งสามารถเขียนเป็นคำเดี่ยว หรือหลายคำ หรือมีเครื่องหมายยัติภังค์ (-) คั่นกลาง (Bauer, 2001; Lapata and Lascarides, 2003; Macherey, et al., 2001)

ประเภทของคำนามประสมสามารถแบ่งได้หลายประเภทตามเกณฑ์ที่แตกต่างกันออกไป ดังตัวอย่างของ Carstairs-McCarthy (2002) ได้แบ่งคำนามประสมตามโครงสร้างหรือคำประเภทอื่น ๆ ที่มาประกอบคู่กับคำนามหลัก ซึ่งอยู่ทางด้านซ้าย ได้แก่

1. กริยา-นาม เช่นคำว่า swearword, drophammer, playtime
2. นาม-นาม เช่นคำว่า hairnet, mosquito net, butterfly net, hair restorer
3. คุณศัพท์-นาม เช่นคำว่า blackboard, greenhouse, faintheart
4. บุพพท-นาม เช่นคำว่า in-group, outpost, overcoat

นอกจากนี้ Carter and McCarthy (2006) ได้แบ่งคำนามประสมตามความสัมพันธ์ทางความหมาย เช่น

1. what someone does เช่นคำว่า language teacher
2. what something is for เช่นคำว่า grindstone, waste-paper basket
3. what the qualities of something are เช่นคำว่า whiteboard
4. how something work เช่นคำว่า immersion heater
5. when something happens เช่นคำว่า night frost
6. where something is เช่นคำว่า doormat
7. what something is made of เช่นคำว่า woodpile

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคำนามประสมในภาษาอังกฤษ แบ่งคำนามประสมออกเป็นรูปแบบต่างๆ โดยให้ความสำคัญในเรื่องโครงสร้างและความสัมพันธ์ทางความหมาย ดังนั้นคำนามประสมในภาษาอังกฤษจึงนับได้ว่าเป็นกระบวนการสร้างคำกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง

กลวิธีการแปลคำนามประสม

กลวิธีการแปลคำนามประสมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมี 15 กลวิธี ดังนี้

1. การแปลโดยการใช้ข้อความอธิบาย เช่น

คำว่า earshot แปลว่า **ระยะที่จะได้ยินเสียง**

คำว่า defect แปลว่า **ออกจากฝ่ายหนึ่งและไปเข้ากับอีกฝ่ายหนึ่ง** (สุพรรณิ

ปิ่นมณี, 2549)

2. การแปลโดยการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น

น้ำมัน หล่อลื่นแบบธรรมดา ส่วนใหญ่มักใช้ **mineral oil** จำพวก **bring stock** และ **neutral oil** เป็นองค์ประกอบหลัก (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)

3. การแปลโดยการใช้คำภาษาอังกฤษในวงเล็บเพื่อกำกับคำยืม หรือคำที่สร้างขึ้น เช่น
 คำว่า electric charges แปลว่า **ไฟฟ้าประจุ**
 คำว่า heavy metals แปลว่า **ธาตุหนัก**
 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)
4. การแปลโดยการใช้คำทับศัพท์ หรือคำยืม เช่น
 คำว่า oxygen แปลว่า **ออกซิเจน**
 คำว่า molecule แปลว่า **โมเลกุล**
 คำว่า thermometer แปลว่า **เทอร์โมมิเตอร์**
 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)
5. การแปลโดยการใช้คำทับศัพท์ หรือคำยืม แล้วเพิ่มคำอธิบาย เช่น
 คำว่า bluebell แปลว่า **ดอกบลูเบลล์**
 (เติมลักษณะนามคำว่า **ดอก** เพื่อบอกว่าเป็นดอกไม้ชนิดหนึ่ง)
 คำว่า chipmunk แปลว่า **ตัวชิปมังก์**
 (เติมลักษณะนามคำว่า **ตัว** เพื่อบอกว่าเป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง)
 (สัจฉวี สายบัว, 2550)
6. การแปลโดยการใช้คำทับศัพท์ปนคำไทย เช่น
 คำว่า video recorder แปลว่า **เครื่องเล่นวิดีโอ**
 คำว่า olive oil แปลว่า **น้ำมันโอลิฟ**
 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)
7. การแปลโดยการสร้างศัพท์ใหม่ด้วยการแปลคำยืมแบบตรงตัว เช่น
 คำว่า chain rule แปลว่า **กฎลูกโซ่**
 คำว่า air chamber แปลว่า **ห้องอากาศ**
 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)
8. การแปลโดยการใช้ทั้งการสร้างศัพท์ใหม่ด้วยการแปลคำยืมแบบตรงตัวและการใช้คำอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น
 คำว่า bedroom แปลว่า **ห้องนอน**
 คำว่า classroom แปลว่า **ห้องเรียน**
 (อัฉรดา เทพแปง, 2556)

9. การแปลโดยการใช้คำในภาษาแปลสร้างศัพท์ใหม่ เช่น
 คำว่า muscle แปลว่า กล้ามเนื้อ
 คำว่า annular แปลว่า วงแหวน
 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)
10. การแปลโดยการใช้คำซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในภาษาไทย เช่น
 คำว่า hour-glass แปลว่า นาฬิกาทราย
 คำว่า chickean steak แปลว่า ไก่ย่าง
 (Beekman and Callow, 1974)
11. การแปลโดยการแทนที่ด้วยวลีหรือประโยคที่ปรากฏในวัฒนธรรมของการแปลภาษา เช่น
 He disappeared into his igloo.
 แปลว่า เขาหายไปนในกระท่อมที่สร้างด้วยน้ำแข็งหลังนั้น
 (คำว่า igloo เป็นบ้านของชาวเอสกิโม การบรรยายลักษณะของบ้านช่วยให้ผู้อ่านบทแปลเข้าใจดีกว่าการแปลทับศัพท์) (สัญญาวี สายบัว, 2550)
12. การแปลโดยการแทนที่ด้วยสำนวนที่ปรากฏในวัฒนธรรมของภาษาแปล เช่น
 คำว่า hypocrite แปลว่า คนปากอย่างใจอย่าง
 (อาจแปลโดยใช้สำนวนเชิงเปรียบ เช่น คนหน้าไหว้หลังหลอก คนมือถือสากปากถือศีล คนปากว่าตาขยิบ คนปากหวานกันเปรี้ยว คนปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ) (สุพรรณิ ปิ่นมณี, 2549)
13. การแปลโดยการถอดความด้วยการใช้คำหรือสำนวนในภาษาแปล เช่น
 คำว่า big deal แปลว่า ไม่ใช่เรื่องธรรมดา
 (ถ้าแปลตรงตัวว่า เรื่องใหญ่ หรือ เรื่องสำคัญ อาจไม่ได้ระดับของความหมายเทียบเท่ากับแปลโดยใช้คำตรงข้ามว่า ไม่ใช่เรื่องธรรมดา) (สุพรรณิ ปิ่นมณี, 2549)
14. การแปลโดยการละคำ (ไม่แปล) เช่น
 I won't go. **The reason** is because I don't like him.
 แปลว่า ผมไม่ไป เพราะผมไม่ชอบเขา (ผู้แปลเลี้ยงไม่แปลคำว่า เหตุผล)
 (Baker, 1992)
15. การแปลแบบสื่อความตามบริบท เช่น
 D'you think he'll leave you and your families alone if Gryffindor wins the House Cup?

แปลว่า เธอคิดว่าเขาจะปล่อยเธอและครอบครัวเอาไว้หรือถ้าบ้านกริฟฟินดอร์
 ได้ด้วยปีนี้ (ผู้แปลแปลเป็น ด้วยปีนี้ ซึ่งผู้แปลถ่ายทอดความหมายคำในภาษาต้นฉบับในบริบท
 ของภาษาต้นฉบับไว้) (Rowling, 1997)

บทสรุป

การแปลต้องอาศัยทักษะในการอ่านและเขียนเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง
 ความหมายของภาษาต้นฉบับ และเขียนเพื่อถ่ายทอดให้ถูกต้องตรงตามความเข้าใจ ตาม
 วัตถุประสงค์ของผู้เขียนภาษาต้นฉบับ และคงอรรถรสเดิมไว้ นอกจากนี้การแปลต้องมีความรู้
 ความเข้าใจภาษาถึง 2 ภาษา คือ ภาษาต้นฉบับและภาษาแปลเพื่อถ่ายทอดและสื่อความหมายได้
 ถูกต้องและเป็นภาษาแปลที่ดี นอกจากนี้ยังต้องทำความเข้าใจทางด้านวัฒนธรรมของ
 ภาษาต้นฉบับซึ่งอาจจะแตกต่างจากภาษาแปล วัฒนธรรมและธรรมชาติของผู้เขียนจะแสดงออก
 หรือแฝงอยู่ในข้อเขียนของเขาเสมอ ถ้าผู้แปลขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องภาษาและวัฒนธรรม
 ของการแปลของภาษาต้นฉบับแล้ว เขาอาจจะแปลหรือสื่อความหมายภาษาต้นฉบับผิดไปได้

การแปลค่านามประสมเป็นเรื่องการแปลที่มีลักษณะเฉพาะของตัวมันเอง ผู้แปลควร
 แปลด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง ผู้แปลควรหาความรู้ความเข้าใจในกลวิธีการแปลที่
 ตนเองจะแปลก่อน เมื่อแปลแล้วถ้าเป็นเรื่องที่ยากต่อความเข้าใจก็ควรตรวจสอบกับเจ้าของ
 ภาษาแปลเพื่อที่จะไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้

รายการอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2532). *หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*.
 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กัญญา ธรรมมงคล. (2537). พระอัจฉริยภาพด้านการแปลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.
วารสารภาษาปริทัศน์. 1(5), 5-11.
- จิระพรรษ์ บุญยะเกียรติ และคณะ. (2540). *ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและ
 ปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เบญจมา บุญเต็ม. (2551). *การศึกษาการแปลคำอุทานในวรรณกรรมเรื่อง HARRY POTTER
 AND THE ORDER OF THE PHOENIX และ HARRY POTTER AND THE HALF-
 BLOOD PRINCE*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยมหิดล).

- ประเทือง ทินรัตน์. (2545). *การแปลเชิงปฏิบัติ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
- ปัญญา บริสุทธิ์. (2542). *ทฤษฎีและวิธีปฏิบัติในการแปล*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- สัญญาวิ สายบัว. (2550). *หลักการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิทธิ พิณจิวาดล. (2543). *คู่มือนักแปลมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: นานามีบุ๊กส์.
- สุพรรณิ ปันมณี. (2555). *แปลผิด แปลถูก*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2546). *การแปล 1*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- _____. (2549). *การแปลขั้นสูง*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี สมชอบ. (2542). *การแปลเบื้องต้น*. อุบลราชธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2547). วิวัฒนาการของการยืมคำและการบัญญัติศัพท์ในสังคมไทย. *วารสารอักษรศาสตร์*. 33(1), 207-209.
- อัจฉรา เทพแปง. (2556). *การสื่อสารค่านามประสมผ่านการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร).
- อัจฉรา ไล่ศัตรูไกล. (2548). *จุดมุ่งหมาย หลักการและวิธีการแปล*. ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัญชลี สิงห์น้อย. (2548). *ค่านามประสม: ศาสตร์และศิลป์ในการสร้างคำไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Baker, M. (1992). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. London and New York: Routledge.
- Bauer, L. (2001). *Language Typology and Language Universals*. New York: Walter de Gruyter.
- Beekman, J. & Callow, J. (1974). *Translating the Word of God*. Michigan: Zondervan.
- Carstairs-McCarthy, A. (2002). *An Introduction to English Morphology*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

- Carter, R. & McCarthy, M. (2006). *Cambridge Grammar of English*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hans, V. (1996). *A Skopos Theory of Translation*. Heidelberg: TextCon Text.
- J. C. Catford. (1978). *A Linguistic Theory of Translation*. Britain: Oxford University Press.
- Lapata, M. & Lascarides, A. (2003) .Detecting Novel Compounds: The Role of Distributional Evidence. *In Proceeding of the 10th Conference of the European Chapter of the Association for Computational Linguistics*. 235-242. Hungary: Agro Hotel, Budapest.
- Macherey, K., Dai, A., Talbot, D., Popat, A. C. & Och, F. J. (2001). Language-Independent Compound Splitting with Morphological Operations. *In proceedings of the 49th Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics: Human Language Technologies*. 1395-1404. USA: Portland, Oregon.
- Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. London: Pearson Education Limited.
- Rowling, J. K. (1997). *Harry Potter and the Philosopher's Stone*. London: Bloomsbury.
- Stevens, P. "English as an International." *English Teaching FORUM*. Volume No.XXV, 4 October 1987.